

даи-тъ като имъ яви: че послучайно, ако тѣи неизлѣзатъ отъ земѣ-тъ на вѣнъ, ще проводи той едно войнство, кое-то неще да бѣде отъ турцы, защо-то ще бѣде мѣчно на правовѣрни-тъ да идатъ врѣхъ правовѣрни-тъ си, нѣ войнство отъ другъ народъ и отъ другѣ вѣрѣ, и това ще имъ стори онова, кое-то още ние ся случило ни на единъ Турчинъ Даи-тъ като по-лучихъ това извѣстие, запытахъ единъ другиго: „Кое войнство може да мисли Султанъ, дали Аустрійско-то или Руско-то? — ние възможно това пакъ да ся помисли, че Султанъ-тъ ще пустне страны въ земѣ-тъ си!“ „аллахъ, аллахъ! повикахъ нѣкои си: раж-тъ мисли той, а кого другиго!“ Тѣи мисляхъ сега, че ще той да проводи Дервишъ бея, сынъ-тъ на Мустафа ага, или пакъ сынъ-тъ на Хасанъ бея, за да пред-вежда Сърбы-тъ подъ тѣхны-тъ кнезове и воены главатары противу тѣхъ. И затова ся поскоро сговорихъ да предварятъ това, сиречь да идатъ по нахѣи-тъ и да избѣжатъ всички оныя Сърбы, кои-то могатъ да бѣдѣтъ за тѣхъ опасни.

Това бѣше въ год. 1804, като пристѣлѣхъ на това грозно дѣло, всѣкій въ своѣ-тъ припа-дающа му чясть (земѣ). Тѣи сторихъ това от-начало безъ никаквѣ тяжкостъ. Щомъ дойдохъ или тѣи сами или тѣхны-тъ сеймени въ нѣкое село, посрѣщвахъ ги жители-тъ както си е о-бично было за да ги послужатъ съ срѣдства за препитание или да имъ ся погрижатъ за конѣ-тъ. — При това имахъ тѣи добръ влукъ, за да струвать свои-тъ безбожны дѣла. Тѣмъ небѣхъ доволно кнезове-тъ и кметове-тъ, нѣ имашели нѣкой макаръ какво-да-е отличие, пакъ было че